

ху други-тѣ, зашто-то тѣ поучавать онова, кое-то ные сами проповѣдвамы.

Колко-то за Зорницѣ-тѣ да ли добро или зло приноси на народъ-тѣ ни, нека драгы-тѣ ми съотечественници искрено да испытать. Нека внимателно да прочетѣтъ всицкы-тѣ въ неѣ поученія, като почнѣтъ отъ 1-ый брой на 1-тѣ год. до послѣдній брой на 4-тѣ годинѣ. Но читатели-тѣ е ще не сѣ ли оцѣнили този драгоцѣненъ листецъ?

Нека изложимъ единъ примѣръ за да видимъ да ли Г-нъ Редакторъ е постояненъ и да-ли можемъ безопасно да ся увѣряваме на него.

Кога-то той бѣше редакторъ на „Българскы-тѣ Книжицы,“ обнародвалъ е еднѣ статіѣ подъ заглавіе: „Свърѣменни Калугери Наши.“ Въ неѣ той много силно напада на всицкы-тѣ калугеры. Ето що говори той за тѣхъ: „Да викнѣтъ агенты-тѣ си — духовници-тѣ, — кой-то ся намиратъ по градове-тѣ и по села-та и кой-то чясто съблазняватъ христіяны-тѣ съ неприлично-то си поведеніе, зашто-то градскы-тѣ и селскы-тѣ общины нѣмѣтъ нуждѣ нито отъ благословіѣ-тѣ, нито отъ молитвы-тѣ, нито отъ водосвященія-та и елеосвященія-та, нито отъ исповѣдъ-тѣ на тѣзи духовници.“ *)

Той тука съвсѣмъ пѣди калугеры-тѣ отъ градове-ты и села-та, но чети и слѣдующе-то да видишь съгласіе и постоянство. „Слѣзте отъ пустины-тѣ, отшелници! Излѣзте отъ обители-тѣ иноци! Въ мѣръ-тѣ е сега ваше-то спасеніе! Търсете го въ спасеніе-то на братія-та си, въ очищеніе-то на плевели-тѣ, кой-то сѣе лъжевѣріе-то; намѣрете го въ подкрѣпленіе-то на взнемогающи-тѣ отъ стрѣлы-тѣ му ваши братія.“ **)

*) Българскы Книжицы год. 1867. брой 27.

**) Врѣмя од. 2. брой 10.